

Hraběnka z Mareilles.

... Román ...

NAPISAL CHARLES MEROUVEL.

Lazar zastrčil ji do kapsy pe-
livě složený listek.
Byl to dopis, zasláný mu
Strubem, který jej měl usvědčit
a zničit.
Zvlme později jeho obsah.
Ostatně bylo v domě vše v po-
řádku. Nikde známky zápasu.
Cabriol odstrčil závory a vy-
hledl ze dveří.
Vákol vládlo hrobové ticho;
jen kůň v housti netrpělivě říel.
Ze dvora Ribourtova ozývalo
se stále výtí psa, a stará Rosalie
volala stále natehavěji a plačti-
věji:
"Angeliko! Angeliko!"
Shrbení pod tihou zlata vykra-
dli se oba lupiči ze zámku; když
donesli vše až ke koni, vrátili se
ještě přes most a pozorně pří-
táhli za sebou dveře.
Byli hotovi.
Vákol panoval zase hrobový
klid.
Nyní se musili postarati o u-
krytí kořisti.
Kde mohla být lépe uschová-
na než u bohateho barona Ray-
nanda?
Kdo by hledal zloděje mezi lid-
mi středního bohatství, jinž pranic-
ho nescházelo?

Naložili kořist na záda koně,
jež používal obecně správce
Combierský k svým vyjížďkám,
a pozorně a ostražitě jako po-
dlouhíci brali se lesem.
Kaprading a všem dostali se
konečně až k hlubokému příkopu,
jinž jest ohrázen park Combi-
erský.
Byli v bezpečí.
Křovím dostali se až k letnímu
domku, v němž spolu bydleli.
Složili pytle se zlatem, uscho-
vali je v koutě a odvedli koně do
stáje.
Za malou chvíli pláz veselý o-
heň v krbu v pokoji Lazarovo.
Pro stále hustší dešť neodvá-
žili se do lesa ani pýtláci.
Oba lupiči spálili přestrojení,
do něhož se oděli.
Byly tři hodiny, když ulehli s
klidnou myslí.
Nikdo neměl ani tušení o jejich
noční výpravě.

Ranní větrík rozehnal poslední
mraky a setřásl dešťové kapky
a žluté listy na písek písčinek.
Zahradníci s hraběnkou na rame-
nou rozešli se líně po každod-
ní práci, a hledáči a hajní odebrali
se lesu.

Mikuláš Cabriol vyměňoval a
zarážel koly, a pracoval s neúna-
vnou pílí na nových plánech.
Lazar Pidoux odeslal svému
čestnému ochránci následující zá-
hadné řádky:
"Misto, které jste mi započtli,
jest znamenité, a nemusíte se
starati o budoucnost. Vše se
znamenitě daří. Dík za vaše ra-
dy! Mám z nich čest i zisk; hlav-
ní věc jest vykonána."
Když Lazar seděl za psacím
stolem při spisování účtu, přišla
Marta k svému milenci.
Byla zamyšlena.
"Neviděl jsem tě včera večer",
oslovil ji Pidoux.
"Ne. Byla jsem v Orgèresu, s
otec."
"Viděla jsi dítě?"
"Ano. Nekdy se mi tak po-
něm zasteskne, že letím do dvora
jako šílená!"
Pidoux div ji neprobodil zrakem.
Co to znamenalo?...

Snad nevstoupila mu do cesty
nečekaná náhoda a ruší mu do-
bře vymyšlený a provedený
plán?
"Nuže?" ptal se tichým hlasem
a sklonil se nad papír, aby u-
tájl svou zvědavost.
"Šla jsem okolo domu staré sle-
čny..."
Lazar zesinal, ale neměl hlavu
tuhle nad něčím, až mu
něbýlo viděti do tváře.
"Snad se ti to jen zdálo..."
"Ne. Vím to jistě; nejsem
hluchá a v noci jest dobře slyše-
ti. Čela zděšená zůstala jsem
státi pod stromem... bylo tma
jako v pytli... zdálo se mi, že sly-
ším říčetí koně v blízkém krově."
"A co dále?"
"Pak bylo ticho — a tu rychle
jsem odběhla... ale měla jsem tak
kovy strach, že jsem se každou
chvíli zastavovala... šla jsem sem
skorem celě tři hodiny."
"Nu — a pak?" ptal se Lazar
netrpělivě.
"Zděšená vešla jsem do zámku.
Stále slyším ten výkřik... bylo to
jako by starou slečnu vraždili."

"Tot' zvláštní..." mumlal La-
zar. "Jsi přece při rozumu, ale
to, co pravíš, jest nemožné..."
"Pravda... nemožné..."
"A koně jsi neviděla?"
"Byla čirá tma..."
"Měla's hned přijít ke mně,
když jsi se vrátila... Čekal jsem
tě..." pravil, bera ji za ruce.
"Byla čirá tma..."
Jeho nepokoj rázem zmizel; to,
co Marta, jež vyprávěla, bylo no-
vým důvodem proti nešťastné-
mu, jež číhl zticha.
Všel ven ke Cabriolovi a k
lidem, kteří mu pomáhali při pra-
ci.
"Marta vypráví pěkně věci",
podotkl. "Stále si myslím, že se
tě slečna v Orgèresu něco přího-
dilo."
V poledne, když sedali ke sto-
lu, přišel histonos.
"Víte již, co se stalo?" ptal se
líně ve dveřích.
"Co pak?"
"Dnes v noci uškrtli slečnu
de Mareilles."
Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

Všichni zděšeně vykřikli.
Lazar Pidoux zbledl a nemohl
se litosti ani vzpomati. Mikuláš
Cabriol zvedl ruce k nebi a
zvolal:
"V tak klidném kraji!" Tot'
přece nemožné!...

penize z jednoho pytle — na stůl,
aby je spočítal.
Hraběnka věřila svému choti
jako samému boh.
Nedůvěrou k němu byla by se
dle svého přesvědčení rouhala
stvořiteli, který učinil jej tak
dobrým, něžným, a správným, —
ale toto nemadale bohatství přec
ji ochromovalo.
Jaka to byla záhada?
Myslila, že sni stejně jako hra-
bě Jan, když odcházel z Orgèresu.
"A znaš toho venkovana?" pta-
la se mimoděk, jako by tím chtě-
la odpuditi pochyby a trápeti ji
nejasnost.
"Já?" pravil hrabě roztržité
rovňaje zlatáky na hromadu.
"Ano."
"Nerozeznal jsem jeho tahy.
Byla velmi tmavá noc... a pod
stromy... vis..."
"Ale kdo to přece byl?"
"Jeden ze synů otce Ribourta,
viš, nájemce naší tře a la
Brousse."
"O..."
"Dnes jsem se s ním poprvé
setkal."
"Tot' podivné!"
Hraběnka se zaměřila.
Nebýt slyšení než cinkot zlata,
"Jest zde čtyřicet tisíc fran-
ků", pravil hrabě Jan. "V dru-
hém vaku jest zajisté také tolik.
Pěkný peníz! Zatím nám to po-
může."
"A slečna de Mareilles ti to
sama všechno dala?" ptala se
mladá paní.
"Všeho. A s jakými slovy!
O, jak jsem ji zneužíval! Mys-
lil jsem, že má srdce z kamene.
Byli jsme příliš hrdí k ní. Staré
lidé dávají si rádi lechtat a těši
se to, když si jich člověk všimá.
Z útlosti jsme jí o nic neprosi-
li; měli jsme ji svěditi naše staro-
sti — měli jsme ji prositi o po-
moc."
"A ty's to učinil, Jene?"
"Ano, ale jen proto, že se mně
sama řekla. Skorem násilně
mne přinutila k tomu... a tu jsem
ji pak řekl všechno — prostě a u-
přímně, bez obalu."
"Ale tolik peněz..."
"Ta jich teprve má... kdybys
věděla..."
Vesele se zasmál a dodal:
"Ani bych všechny neodsoudil!
Musil bych pro ně jeti aspoň de-
skrát! Nu, nyní máme tolik,
abychom utišili nejnaléhavější
věřitelé. Zítra pošlu do Mayen-
ne k Lericheovi, který se tak za-
pře na nás žene... ano, zítra,
luned ráno. Ten bude koukat!
Myslil, že jest už po nás... že
jsem zmlčel... a teď až běda z
našich nesnází... darebák!"
"Co se divíš... jest to jeho fe-
meslo!" pravila hraběnka zamy-
šlena.
"Pomoz mi, nemohu s tím být
horový", řekl Jan.
"Jala se počítati penize, ale do-
týkala se zlata jaksi s odporom,
jako by cítila, že ji přinese ne-
štěstí."
Když byli horový, ptala se u-
naveně, nepájdou-li spat.
"Ale ano, když chceš; věř,
že neměl jsem nikdy lepší noc! Jest
mi, jako bych byl znovu ze..."
Byl tak blažen, zářící a boze
všeho nepokoje, že se i ona utiši-
la.
"Komu nejdrív zaplatíme?"
ptal se jí.
"Objala jej, pociťovala mu čelo
a pravila:
"Pojd', až zítra o tom pohovoří-
me."
Zavřel peníze i vaky do stouku
a šel do svého pokoje.
Byli mladá, krásná, nevinná, a
stěštil se na ně usmívalo; ale kdy-
by byli tušili, co na ně čeká dru-
hého dne, byli by asi upřehli plní
hrůzy a zděšení, a daleko za mo-
rem byli by se skrýli před nebez-
pečím, vzrušujícím se nad jejich
hlavami!
Když se hraběnka ráno vzbudila,
stálo slunce již vysoko, a její
chot' nebyl již v ložnici.
Misto aby poslal pro nelitost-
ného věřitele, dal zaplacením,
všedl do kočáru a vezl s sebou
Mayenne patnáct tisíc franků pa-
ni Lericheovi.
Ale měla mladá paní příčinu,
aby se cítila šťastnou, svírala jí
přece novověstělná tiseň srdce;
měla zde tušení, ac neviděla, proč
se znepokojuje; zimnice a hore-
čka ji lonovaly jako před blížící
se nemocí. Zdálo se jí, že kolí-
sa se země pod jejím krokem, cí-
tila, že jí hrozí neznámé nebez-
pečí — chvěla se neklidem.
Baron Raynaud dostal danému
slovu; odjel a již se o ni nestaral.
Bylo jí to velikou úlevou. Čeho
se tedy měla báti? Jaký mrak
venšel se jí nad hlavou? Mar-
ta si tím lamala hlavu; a již tím
všem rozumování nedovedla pro-
kázat hluboký smutek, krušiti
její duši.
Konečně se přece poněkud
vzpružila a šla ke stouku, do ně-
hož hrabě zamkl peníze.
Jestli ne nevěděl,
Služebnictvo šlo mu s cesty;
nikdo se neodvážl, aby mu sdě-
lil hroznou novinu.

penize z jednoho pytle — na stůl,
aby je spočítal.
Hraběnka věřila svému choti
jako samému boh.
Nedůvěrou k němu byla by se
dle svého přesvědčení rouhala
stvořiteli, který učinil jej tak
dobrým, něžným, a správným, —
ale toto nemadale bohatství přec
ji ochromovalo.
Jaka to byla záhada?
Myslila, že sni stejně jako hra-
bě Jan, když odcházel z Orgèresu.
"A znaš toho venkovana?" pta-
la se mimoděk, jako by tím chtě-
la odpuditi pochyby a trápeti ji
nejasnost.
"Já?" pravil hrabě roztržité
rovňaje zlatáky na hromadu.
"Ano."
"Nerozeznal jsem jeho tahy.
Byla velmi tmavá noc... a pod
stromy... vis..."
"Ale kdo to přece byl?"
"Jeden ze synů otce Ribourta,
viš, nájemce naší tře a la
Brousse."
"O..."
"Dnes jsem se s ním poprvé
setkal."
"Tot' podivné!"
Hraběnka se zaměřila.
Nebýt slyšení než cinkot zlata,
"Jest zde čtyřicet tisíc fran-
ků", pravil hrabě Jan. "V dru-
hém vaku jest zajisté také tolik.
Pěkný peníz! Zatím nám to po-
může."
"A slečna de Mareilles ti to
sama všechno dala?" ptala se
mladá paní.
"Všeho. A s jakými slovy!
O, jak jsem ji zneužíval! Mys-
lil jsem, že má srdce z kamene.
Byli jsme příliš hrdí k ní. Staré
lidé dávají si rádi lechtat a těši
se to, když si jich člověk všimá.
Z útlosti jsme jí o nic neprosi-
li; měli jsme ji svěditi naše staro-
sti — měli jsme ji prositi o po-
moc."
"A ty's to učinil, Jene?"
"Ano, ale jen proto, že se mně
sama řekla. Skorem násilně
mne přinutila k tomu... a tu jsem
ji pak řekl všechno — prostě a u-
přímně, bez obalu."
"Ale tolik peněz..."
"Ta jich teprve má... kdybys
věděla..."
Vesele se zasmál a dodal:
"Ani bych všechny neodsoudil!
Musil bych pro ně jeti aspoň de-
skrát! Nu, nyní máme tolik,
abychom utišili nejnaléhavější
věřitelé. Zítra pošlu do Mayen-
ne k Lericheovi, který se tak za-
pře na nás žene... ano, zítra,
luned ráno. Ten bude koukat!
Myslil, že jest už po nás... že
jsem zmlčel... a teď až běda z
našich nesnází... darebák!"
"Co se divíš... jest to jeho fe-
meslo!" pravila hraběnka zamy-
šlena.
"Pomoz mi, nemohu s tím být
horový", řekl Jan.
"Jala se počítati penize, ale do-
týkala se zlata jaksi s odporom,
jako by cítila, že ji přinese ne-
štěstí."
Když byli horový, ptala se u-
naveně, nepájdou-li spat.
"Ale ano, když chceš; věř,
že neměl jsem nikdy lepší noc! Jest
mi, jako bych byl znovu ze..."
Byl tak blažen, zářící a boze
všeho nepokoje, že se i ona utiši-
la.
"Komu nejdrív zaplatíme?"
ptal se jí.
"Objala jej, pociťovala mu čelo
a pravila:
"Pojd', až zítra o tom pohovoří-
me."
Zavřel peníze i vaky do stouku
a šel do svého pokoje.
Byli mladá, krásná, nevinná, a
stěštil se na ně usmívalo; ale kdy-
by byli tušili, co na ně čeká dru-
hého dne, byli by asi upřehli plní
hrůzy a zděšení, a daleko za mo-
rem byli by se skrýli před nebez-
pečím, vzrušujícím se nad jejich
hlavami!
Když se hraběnka ráno vzbudila,
stálo slunce již vysoko, a její
chot' nebyl již v ložnici.
Misto aby poslal pro nelitost-
ného věřitele, dal zaplacením,
všedl do kočáru a vezl s sebou
Mayenne patnáct tisíc franků pa-
ni Lericheovi.
Ale měla mladá paní příčinu,
aby se cítila šťastnou, svírala jí
přece novověstělná tiseň srdce;
měla zde tušení, ac neviděla, proč
se znepokojuje; zimnice a hore-
čka ji lonovaly jako před blížící
se nemocí. Zdálo se jí, že kolí-
sa se země pod jejím krokem, cí-
tila, že jí hrozí neznámé nebez-
pečí — chvěla se neklidem.
Baron Raynaud dostal danému
slovu; odjel a již se o ni nestaral.
Bylo jí to velikou úlevou. Čeho
se tedy měla báti? Jaký mrak
venšel se jí nad hlavou? Mar-
ta si tím lamala hlavu; a již tím
všem rozumování nedovedla pro-
kázat hluboký smutek, krušiti
její duši.
Konečně se přece poněkud
vzpružila a šla ke stouku, do ně-
hož hrabě zamkl peníze.
Jestli ne nevěděl,
Služebnictvo šlo mu s cesty;
nikdo se neodvážl, aby mu sdě-
lil hroznou novinu.

penize z jednoho pytle — na stůl,
aby je spočítal.
Hraběnka věřila svému choti
jako samému boh.
Nedůvěrou k němu byla by se
dle svého přesvědčení rouhala
stvořiteli, který učinil jej tak
dobrým, něžným, a správným, —
ale toto nemadale bohatství přec
ji ochromovalo.
Jaka to byla záhada?
Myslila, že sni stejně jako hra-
bě Jan, když odcházel z Orgèresu.
"A znaš toho venkovana?" pta-
la se mimoděk, jako by tím chtě-
la odpuditi pochyby a trápeti ji
nejasnost.
"Já?" pravil hrabě roztržité
rovňaje zlatáky na hromadu.
"Ano."
"Nerozeznal jsem jeho tahy.
Byla velmi tmavá noc... a pod
stromy... vis..."
"Ale kdo to přece byl?"
"Jeden ze synů otce Ribourta,
viš, nájemce naší tře a la
Brousse."
"O..."
"Dnes jsem se s ním poprvé
setkal."
"Tot' podivné!"
Hraběnka se zaměřila.
Nebýt slyšení než cinkot zlata,
"Jest zde čtyřicet tisíc fran-
ků", pravil hrabě Jan. "V dru-
hém vaku jest zajisté také tolik.
Pěkný peníz! Zatím nám to po-
může."
"A slečna de Mareilles ti to
sama všechno dala?" ptala se
mladá paní.
"Všeho. A s jakými slovy!
O, jak jsem ji zneužíval! Mys-
lil jsem, že má srdce z kamene.
Byli jsme příliš hrdí k ní. Staré
lidé dávají si rádi lechtat a těši
se to, když si jich člověk všimá.
Z útlosti jsme jí o nic neprosi-
li; měli jsme ji svěditi naše staro-
sti — měli jsme ji prositi o po-
moc."
"A ty's to učinil, Jene?"
"Ano, ale jen proto, že se mně
sama řekla. Skorem násilně
mne přinutila k tomu... a tu jsem
ji pak řekl všechno — prostě a u-
přímně, bez obalu."
"Ale tolik peněz..."
"Ta jich teprve má... kdybys
věděla..."
Vesele se zasmál a dodal:
"Ani bych všechny neodsoudil!
Musil bych pro ně jeti aspoň de-
skrát! Nu, nyní máme tolik,
abychom utišili nejnaléhavější
věřitelé. Zítra pošlu do Mayen-
ne k Lericheovi, který se tak za-
pře na nás žene... ano, zítra,
luned ráno. Ten bude koukat!
Myslil, že jest už po nás... že
jsem zmlčel... a teď až běda z
našich nesnází... darebák!"
"Co se divíš... jest to jeho fe-
meslo!" pravila hraběnka zamy-
šlena.
"Pomoz mi, nemohu s tím být
horový", řekl Jan.
"Jala se počítati penize, ale do-
týkala se zlata jaksi s odporom,
jako by cítila, že ji přinese ne-
štěstí."
Když byli horový, ptala se u-
naveně, nepájdou-li spat.
"Ale ano, když chceš; věř,
že neměl jsem nikdy lepší noc! Jest
mi, jako bych byl znovu ze..."
Byl tak blažen, zářící a boze
všeho nepokoje, že se i ona utiši-
la.
"Komu nejdrív zaplatíme?"
ptal se jí.
"Objala jej, pociťovala mu čelo
a pravila:
"Pojd', až zítra o tom pohovoří-
me."
Zavřel peníze i vaky do stouku
a šel do svého pokoje.
Byli mladá, krásná, nevinná, a
stěštil se na ně usmívalo; ale kdy-
by byli tušili, co na ně čeká dru-
hého dne, byli by asi upřehli plní
hrůzy a zděšení, a daleko za mo-
rem byli by se skrýli před nebez-
pečím, vzrušujícím se nad jejich
hlavami!
Když se hraběnka ráno vzbudila,
stálo slunce již vysoko, a její
chot' nebyl již v ložnici.
Misto aby poslal pro nelitost-
ného věřitele, dal zaplacením,
všedl do kočáru a vezl s sebou
Mayenne patnáct tisíc franků pa-
ni Lericheovi.
Ale měla mladá paní příčinu,
aby se cítila šťastnou, svírala jí
přece novověstělná tiseň srdce;
měla zde tušení, ac neviděla, proč
se znepokojuje; zimnice a hore-
čka ji lonovaly jako před blížící
se nemocí. Zdálo se jí, že kolí-
sa se země pod jejím krokem, cí-
tila, že jí hrozí neznámé nebez-
pečí — chvěla se neklidem.
Baron Raynaud dostal danému
slovu; odjel a již se o ni nestaral.
Bylo jí to velikou úlevou. Čeho
se tedy měla báti? Jaký mrak
venšel se jí nad hlavou? Mar-
ta si tím lamala hlavu; a již tím
všem rozumování nedovedla pro-
kázat hluboký smutek, krušiti
její duši.
Konečně se přece poněkud
vzpružila a šla ke stouku, do ně-
hož hrabě zamkl peníze.
Jestli ne nevěděl,
Služebnictvo šlo mu s cesty;
nikdo se neodvážl, aby mu sdě-
lil hroznou novinu.

penize z jednoho pytle — na stůl,
aby je spočítal.
Hraběnka věřila svému choti
jako samému boh.
Nedůvěrou k němu byla by se
dle svého přesvědčení rouhala
stvořiteli, který učinil jej tak
dobrým, něžným, a správným, —
ale toto nemadale bohatství přec
ji ochromovalo.
Jaka to byla záhada?
Myslila, že sni stejně jako hra-
bě Jan, když odcházel z Orgèresu.
"A znaš toho venkovana?" pta-
la se mimoděk, jako by tím chtě-
la odpuditi pochyby a trápeti ji
nejasnost.
"Já?" pravil hrabě roztržité
rovňaje zlatáky na hromadu.
"Ano."
"Nerozeznal jsem jeho tahy.
Byla velmi tmavá noc... a pod
stromy... vis..."
"Ale kdo to přece byl?"
"Jeden ze synů otce Ribourta,
viš, nájemce naší tře a la
Brousse."
"O..."
"Dnes jsem se s ním poprvé
setkal."
"Tot' podivné!"
Hraběnka se zaměřila.
Nebýt slyšení než cinkot zlata,
"Jest zde čtyřicet tisíc fran-
ků", pravil hrabě Jan. "V dru-
hém vaku jest zajisté také tolik.
Pěkný peníz! Zatím nám to po-
může."
"A slečna de Mareilles ti to
sama všechno dala?" ptala se
mladá paní.
"Všeho. A s jakými slovy!
O, jak jsem ji zneužíval! Mys-
lil jsem, že má srdce z kamene.
Byli jsme příliš hrdí k ní. Staré
lidé dávají si rádi lechtat a těši
se to, když si jich člověk všimá.
Z útlosti jsme jí o nic neprosi-
li; měli jsme ji svěditi naše staro-
sti — měli jsme ji prositi o po-
moc."
"A ty's to učinil, Jene?"
"Ano, ale jen proto, že se mně
sama řekla. Skorem násilně
mne přinutila k tomu... a tu jsem
ji pak řekl všechno — prostě a u-
přímně, bez obalu."
"Ale tolik peněz..."
"Ta jich teprve má... kdybys
věděla..."
Vesele se zasmál a dodal:
"Ani bych všechny neodsoudil!
Musil bych pro ně jeti aspoň de-
skrát! Nu, nyní máme tolik,
abychom utišili nejnaléhavější
věřitelé. Zítra pošlu do Mayen-
ne k Lericheovi, který se tak za-
pře na nás žene... ano, zítra,
luned ráno. Ten bude koukat!
Myslil, že jest už po nás... že
jsem zmlčel... a teď až běda z
našich nesnází... darebák!"
"Co se divíš... jest to jeho fe-
meslo!" pravila hraběnka zamy-
šlena.
"Pomoz mi, nemohu s tím být
horový", řekl Jan.
"Jala se počítati penize, ale do-
týkala se zlata jaksi s odporom,
jako by cítila, že ji přinese ne-
štěstí."
Když byli horový, ptala se u-
naveně, nepájdou-li spat.
"Ale ano, když chceš; věř,
že neměl jsem nikdy lepší noc! Jest
mi, jako bych byl znovu ze..."
Byl tak blažen, zářící a boze
všeho nepokoje, že se i ona utiši-
la.
"Komu nejdrív zaplatíme?"
ptal se jí.
"Objala jej, pociťovala mu čelo
a pravila:
"Pojd', až zítra o tom pohovoří-
me."
Zavřel peníze i vaky do stouku
a šel do svého pokoje.
Byli mladá, krásná, nevinná, a
stěštil se na ně usmívalo; ale kdy-
by byli tušili, co na ně čeká dru-
hého dne, byli by asi upřehli plní
hrůzy a zděšení, a daleko za mo-
rem byli by se skrýli před nebez-
pečím, vzrušujícím se nad jejich
hlavami!
Když se hraběnka ráno vzbudila,
stálo slunce již vysoko, a její
chot' nebyl již v ložnici.
Misto aby poslal pro nelitost-
ného věřitele, dal zaplacením,
všedl do kočáru a vezl s sebou
Mayenne patnáct tisíc franků pa-
ni Lericheovi.
Ale měla mladá paní příčinu,
aby se cítila šťastnou, svírala jí
přece novověstělná tiseň srdce;
měla zde tušení, ac neviděla, proč
se znepokojuje; zimnice a hore-
čka ji lonovaly jako před blížící
se nemocí. Zdálo se jí, že kolí-
sa se země pod jejím krokem, cí-
tila, že jí hrozí neznámé nebez-
pečí — chvěla se neklidem.
Baron Raynaud dostal danému
slovu; odjel a již se o ni nestaral.
Bylo jí to velikou úlevou. Čeho
se tedy měla báti? Jaký mrak
venšel se jí nad hlavou? Mar-
ta si tím lamala hlavu; a již tím
všem rozumování nedovedla pro-
kázat hluboký smutek, krušiti
její duši.
Konečně se přece poněkud
vzpružila a šla ke stouku, do ně-
hož hrabě zamkl peníze.
Jestli ne nevěděl,
Služebnictvo šlo mu s cesty;
nikdo se neodvážl, aby mu sdě-
lil hroznou novinu.

penize z jednoho pytle — na stůl,
aby je spočítal.
Hraběnka věřila svému choti
jako samému boh.
Nedůvěrou k němu byla by se
dle svého přesvědčení rouhala
stvořiteli, který učinil jej tak
dobrým, něžným, a správným, —
ale toto nemadale bohatství přec
ji ochromovalo.
Jaka to byla záhada?
Myslila, že sni stejně jako hra-
bě Jan, když odcházel z Orgèresu.
"A znaš toho venkovana?" pta-
la se mimoděk, jako by tím chtě-
la odpuditi pochyby a trápeti ji
nejasnost.
"Já?" pravil hrabě roztržité
rovňaje zlatáky na hromadu.
"Ano."
"Nerozeznal jsem jeho tahy.
Byla velmi tmavá noc... a pod
stromy... vis..."
"Ale kdo to přece byl?"
"Jeden ze synů otce Ribourta,
viš, nájemce naší tře a la
Brousse."
"O..."
"Dnes jsem se s ním poprvé
setkal."
"Tot' podivné!"
Hraběnka se zaměřila.
Nebýt slyšení než cinkot zlata,
"Jest zde čtyřicet tisíc fran-
ků", pravil hrabě Jan. "V dru-
hém vaku jest zajisté také tolik.
Pěkný peníz! Zatím nám to po-
může."
"A slečna de Mareilles ti to
sama všechno dala?" ptala se
mladá paní.
"Všeho. A s jakými slovy!
O, jak jsem ji zneužíval! Mys-
lil jsem, že má srdce z kamene.
Byli jsme příliš hrdí k ní. Staré
lidé dávají si rádi lechtat a těši
se to, když si jich člověk všimá.
Z útlosti jsme jí o nic neprosi-
li; měli jsme ji svěditi naše staro-
sti — měli jsme ji prositi o po-
moc."
"A ty's to učinil, Jene?"
"Ano, ale jen proto, že se mně
sama řekla. Skorem násilně
mne přinutila k tomu... a tu jsem
ji pak řekl všechno — prostě a u-
přímně, bez obalu."
"Ale tolik peněz..."
"Ta jich teprve má... kdybys
věděla..."
Vesele se zasmál a dodal:
"Ani bych všechny neodsoudil!
Musil bych pro ně jeti aspoň de-
skrát! Nu, nyní máme tolik,
abychom utišili nejnaléhavější
věřitelé. Zítra pošlu do Mayen-
ne k Lericheovi, který se tak za-
pře na nás žene... ano, zítra,
luned ráno. Ten bude koukat!
Myslil, že jest už po nás... že
jsem zmlčel... a teď až běda z
našich nesnází... darebák!"
"Co se divíš... jest to jeho fe-
meslo!" pravila hraběnka zamy-
šlena.
"Pomoz mi, nemohu s tím být
horový", řekl Jan.
"Jala se počítati penize, ale do-
týkala se zlata jaksi s odporom,
jako by cítila, že ji přinese ne-
štěstí."
Když byli horový, ptala se u-
naveně, nepájdou-li spat.
"Ale ano, když chceš; věř,
že neměl jsem nikdy lepší noc! Jest
mi, jako bych byl znovu ze..."
Byl tak blažen, zářící a boze
všeho nepokoje, že se i ona utiši-
la.
"Komu nejdrív zaplatíme?"
ptal se jí.
"Objala jej, pociťovala mu čelo
a pravila:
"Pojd', až zítra o tom pohovoří-
me."
Zavřel peníze i vaky do stouku
a šel do svého pokoje.
Byli mladá, krásná, nevinná, a
stěštil se na ně usmívalo; ale kdy-
by byli tušili, co na ně čeká dru-
hého dne, byli by asi upřehli plní
hrůzy a zděšení, a daleko za mo-
rem byli by se skrýli před nebez-
pečím, vzrušujícím se nad jejich
hlavami!
Když se hraběnka ráno vzbudila,
stálo slunce již vysoko, a její
chot' nebyl již v ložnici.
Misto aby poslal pro nelitost-
ného věřitele, dal zaplacením,
všedl do kočáru a vezl s sebou
Mayenne patnáct tisíc franků pa-
ni Lericheovi.
Ale měla mladá paní příčinu,
aby se cítila šťastnou, svírala jí
přece novověstělná tiseň srdce;
měla zde tušení, ac neviděla, proč
se znepokojuje; zimnice a hore-
čka ji lonovaly jako před blížící
se nemocí. Zdálo se jí, že kolí-
sa se země pod jejím krokem, cí-
tila, že jí hrozí neznámé nebez-
pečí — chvěla se neklidem.
Baron Raynaud dostal danému
slovu; odjel a již se o ni nestaral.
Bylo jí to velikou úlevou. Čeho
se tedy měla báti? Jaký mrak
venšel se jí nad hlavou? Mar-
ta si tím lamala hlavu; a již tím
všem rozumování nedovedla pro-
kázat hluboký smutek, krušiti
její duši.
Konečně se přece poněkud
vzpružila a šla ke stouku, do ně-
hož hrabě zamkl peníze.
Jestli ne nevěděl,
Služebnictvo šlo mu s cesty;
nikdo se neodvážl, aby mu sdě-
lil hroznou novinu.

penize z jednoho pytle — na stůl,
aby je spočítal.
Hraběnka věřila svému choti
jako samému